

beregnet at skulle ske i Løbet af 40 Aar med en Annuitet paa 1 pCt.; Købesummen for Privilegierne skulde betales disses Indhavere med 4 pCt. Obligationer, og alle Interessenter i Amortisationsfonden, nemlig alle de Apotekere, der overtog de „afløste“ Apoteker, skulde hæfte solidarisk for Amortisationsfondens Forpligtelser.

For at lette Apotekerne den økonomiske Byrde, som Amortisationen vilde paalægge dem — enhver Besidder af et „afløst“ Apotek skulde i de 40 Aar, i hvilke Amortisationen skulde vare, betale aarlig 5 pCt. af den ved Afløsningen for det paagældende Apotek fastsatte Værdi — foresloges det, at Medicinaltaksten ikke maatte nedsættes i de 40 Aar, at der i dette Tidsrum heller ikke maatte anlægges nye Apoteker, eller i alt Fald kun i Købstæderne, og da kun mod en forholdsmeetsig Deltagelse i Amortisationsafgiften, og endelig at der skulde indrømmes Apotekerne en lille Begunstigelse med Hensyn til Prisberegningen for visse billige Medicamenter.

Rancelliet fandt imidlertid ikke, at der var Anledning til at tage det saaledes fremsatte Forslag til Følge, men udtalte sig, efter den ovennævnte Beretning, endog ret skarpt imod samme, idet det fremhævedes, at Forslaget ikke hvilede paa et tilstrækkelig solidt Grundlag, eftersom der nemlig ikke var taget Hensyn til, at Amortisationsfonden ogsaa kunde lide Tab ved uøsterrettelig Betaling, samt at det maatte berygtes, at der ikke altid vilde findes nogen villig til at overtage ethvert Apotekerprivilegium imod at svare den ommeldte Afgift af 5 pCt. af den fastsatte Taksum. At tvinge Apotekerne ind i en Kreditforening med et saa omfattende solidarisk Ansvar mente Rancelliet ikke at kunne forsvare, ligesom det ogsaa antog, at Værdiansættelsen af Privilegierne vilde give Anledning til Vilkårlighed. Endelig ansaa det for betænkeligt over for det offentlige Interesser i det anførte Tidsrum af 40 Aar at binde sig til at bibeholde det dagældende Takstsystem og at indskrænke Udgangen til at bevilge Anlæg af nye Apoteker.

Rancelliet, der lejlighedsvis bemærkede, at det ikke kunde antages, at der var tilstaaet Apotekerne egentlige reelle Rettigheder, men at der ganske vist havde dannet sig et System, hvorefter Apotekerprivilegierne betragtedes som Genstand for Overdragelse, og at dette System ikke var uden Grund i selve Forholdets Natur, ansaa det for den i praktisk Henseende betydeligste Ulempe ved det foreliggende System, at Privilegierne i den senere Tid betaltes saa dyrt, at Køberne vilde være udsatte for betydelige Tab, hvis den dagældende Medicinaltakst blev nedsat, idet der deraf kunde opstaa Betænkelighed ved at foretage saadan Nedsættelse, om den end ellers maatte findes tilraadelig. Men Rancelliet hævdede tillige, at det ikke med Føje kunde fordres, at Taksten skulde rette sig efter de Speculationer, som Apotekerne havde lagt til Grund for Købet af deres Apoteker, og adbarede saaledes mod ved disse Speculationer at forudsætte, at en Nedsættelse i Medicinaltaksten skulde blive undladt af Hensyn til de for Apotekerprivilegierne betalte Købesummer.

Rancelliet fandt vel, at det ved det hidtil benyttede System forelaa forskellige Ulemper, navnlig ved at der tillagdes Formuen et betydeligt Fortrin fremfor Dygtigheden, men saa dog ikke disse Ulemper som saa betydningsfulde, at de kunde foranledige en fuldstændig Forladning af det hidtil fulgte System. Det foreslog derimod den Middelvej, at Systemet lodes uforandret med Hensyn til de allerede eksisterende Apoteker, der hidtil al-